

Sygn. akt VIII C 26/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 14 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekretarz sądowy Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 grudnia 2015 roku

sprawy z powództwa K. D.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki K. D. kwotę 11.326,88 zł. (jedenaście tysięcy trzysta dwadzieścia sześć złotych osiemdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od kwoty 10.999 zł. (dziesięć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych) od dnia 23 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty, a od kwoty 327,88 zł. (trzysta dwadzieścia siedem złotych osiemdziesiąt osiem groszy) od dnia 14 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.467 zł. (trzy tysiące czterysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 209,97 zł. (dwieście dziewięć złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) tytułem kosztów procesu poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa,
4. nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) w zakresie kwoty 9.903,24 zł. (dziewięć tysięcy dziewięćset trzy złote dwadzieścia cztery grosze) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 26/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 grudnia 2014 roku K. D., reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniosła o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 10.791,45 zł. tytułem odszkodowania oraz kwoty 207,55 zł. tytułem skapitalizowanych odsetek od sumy głównej naliczonych od dnia 30 października 2014 r. do dnia wytoczenia powództwa, a także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego żądania powódka podniosła, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 21 października 2014 roku uległ uszkodzeniu jej samochód marki O. (...) o nr rej. (...). Odpowiedzialność za szkodę przyjął pozwany, jako ubezpieczyciel sprawcy kolizji. Trzy dni później powódka zgłosiła szkodę za pośrednictwem wiadomości email. W trakcie postępowania likwidacyjnego pozwany wyliczył koszt naprawy przedmiotowego samochodu na kwotę 4.760,68 zł., którą wypłacił. Powódka zakwestionowała sposób dokonania kalkulacji zwracając uwagę na zastosowanie części zamiennych o porównywalnej jakości, zastosowanie zaniżonej stawki za roboczogodzinę oraz pomniejszenie

odszkodowania z powodu zużycia części. Jako datę wymagalności roszczenia powódka wskazała 30 października 2014 r., kiedy to pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania w kwocie 4.760,68 zł.

(pozew - k. 2 -4)

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 5 marca 2015 roku (...) S.A. w W., reprezentowane przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniosło o oddalenie powództwa ponad kwotę 9.903,24 zł. oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, co do zasady oraz przyznał fakt dokonania wypłaty powódce kwoty 4.760,68 zł. Kwota 9.903,24 zł. została obliczona przez pozwanego w oparciu o kalkulację złożoną przez powódkę, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę w kwocie 100 zł. Natomiast zakwestionowana została wysokość wskazanej przez powódkę szkody w zakresie przyjętej stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych, którą powódka przyjęła w kwocie 140 zł., a według pozwanego powinna być o 40 zł. niższa.

(odpowiedź na pozew – k. 30- 32)

W piśmie z dnia 18 czerwca 2015 r. pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo do kwoty 11.119,33 zł. W zakresie kwoty rozszerzonego powództwa pełnomocnik powódki wniósł o zasądzenie odsetek od daty zgłoszenia żądania sformułowanego pismem.

(pismo pełnomocnika powódki k. 82)

W piśmie z dnia 3 lipca 2015 r. pełnomocnik pozwanego nie kwestionując opinii biegłego W. S., wniósł o zastosowanie stawki za roboczogodzinę w wysokości 100 zł. netto.

(pismo pełnomocnika pozwanego k. 83)

W toku dalszego postępowania stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy – k. 101)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 października 2014 r. miała miejsce kolizja drogowa w wyniku, której uszkodzony został samochód K. D., marki O. (...) o nr rej. (...). Pojazd D. (...), którym kierował sprawca kolizji był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) S.A. w W..

(bezsporne: oświadczenie sprawcy kolizji drogowej k. 5)

K. D. zgłosiła szkodę w (...) S.A. w W. w dniu 24 października 2014 roku.

(bezsporne: zgłoszenie szkody k. 6- 9)

Po przeprowadzeniu kalkulacji szkody pozwany wyliczył wartość odszkodowania na kwotę 4.760,68 zł.

(bezsporne: kosztorys k. 12- 13)

W dniu 28 października 2014 r. pełnomocnik powódki poinformował pozwanego o braku akceptacji powyższej wyceny z powodu zastosowania cen części nieoryginalnych, uwzględniających ponadto zużycie. Pełnomocnik powódki poprosił o dokonanie nowej wyceny przy użyciu cen części oryginalnych oraz stawek roboczogodzin obowiązujących w autoryzowanych warsztatach O..

(wiadomość email k. 14)

W odpowiedzi (...) S.A. w W. pismem z dnia 31 października 2014 r. poinformowało o przyznaniu wynagrodzenia w kwocie 4.760,68 zł.

(pismo pozwanego k. 16)

Pismem z dnia 10 listopada 2014 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwanego do zapłaty dodatkowej kwoty 10.791,45 zł. tytułem pozostałej części odszkodowania. Do pisma pełnomocnik powódki załączył kalkulację naprawy na kwotę 15.552,13 zł.

(pismo pełnomocnika powódki k. 17- 21, dowód nadania k. 22)

Koszt naprawy samochodu O. (...) o nr rej. (...) w związku ze skutkami zdarzenia z dnia 21 października 2014 r. w zakładzie wyspecjalizowanym, autoryzowanym, wynosił w dacie szkody 15.880,01 złotych brutto, zgodnie z kalkulacją wykonaną w systemie A..

(opinia pisemna biegłego W. S. k. 57- 73)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów i opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej. Dowody te, jako nie nasuwające wątpliwości co do zawartych w nich treści, Sąd uznał w całości za wiarygodne. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia miała opinia biegłego sądowego. Jej treść wykazała, że uzasadnione koszty naprawy są wyższe niż kwota odszkodowania przyznana przez ubezpieczyciela w postępowaniu likwidacyjnym. W tym zakresie Sąd w pełni oparł się na ustaleniach poczynionych przez biegłego.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w znacznej części.

Dochodzona przez K. D. kwota 11.326,88 zł. stanowi różnicę między wycenionym kosztem naprawy w kwocie 15.880,01 zł., a wypłaconym odszkodowaniem w kwocie 4.760,68 zł.

Podstawę prawną roszczenia stanowi art. 822 kc. Obowiązki stron precyzuje umowa ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. W myśl art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Zakład ubezpieczeń odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 kc). W przypadku zderzenia pojazdów mechanicznych, art. 436 § 2 kc statuuje odpowiedzialność sprawcy szkody na zasadzie winy.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 21 października 2014 roku uległ uszkodzeniu samochód powódki marki O. (...) o nr rej. (...). Nie były kwestionowane sprawstwo i wina sprawcy szkody kierującego samochodem D. (...), ani też odpowiedzialność (...) S.A. w W. za szkodę, w związku z ochroną ubezpieczeniową udzieloną na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu marki D. (...). Bezsporny był także zakres szkody w pojeździe powódki oraz fakt wypłaty na jej rzecz kwoty 4.760,68 złotych. W toku postępowania została jedynie zakwestionowana wysokość żądanego przez powódkę odszkodowania w zakresie zastosowania odpowiedniej stawki za roboczogodzinę. Według K. D. przy obliczaniu wysokości odszkodowania należało uwzględnić stawkę w wysokości 140 zł., a według pozwanego w wysokości 100 zł.

Zgodnie z ogólną zasadą wynikająca z art. 13 ust. 3 w zw. z art. 34 i art. 36 Ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczenia obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), obowiązującej w dniu zawarcia umowy OC, odszkodowanie z

tytułu obowiązkowego ubezpieczenia mienia wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości poniesionej szkody, w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, z ograniczeniem do sumy ubezpieczenia. Przy czym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w czasie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę z związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy). Naprawienie szkody (odszkodowanie) w tych granicach powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwo działania, z którego szkoda wynikała (art. 361 § 2 kc) i następuje, według wyboru poszkodowanego, przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Odnosząc się do wysokości odszkodowania, należy mieć tutaj na względzie ugruntowane stanowisko judykatury, podzielane przez Sąd, iż szkoda powstaje z momentem zaistnienia zdarzenia ją wywołującego i z tą chwilą powstaje też obowiązek naprawienia powstałego uszczerbku. Obowiązek ten nie jest przy tym uzależniony od faktycznego dokonania naprawy szkody i wysokości poniesionych kosztów. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. W przedmiotowej sprawie odszkodowanie powinno obejmować zakres szkody z dnia kolizji i cen dokonania naprawy z daty ustalenia odszkodowania (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, L. i powołane tam orzeczenia).

W tym zakresie, podstawą ustaleń Sądu była opinia biegłego sądowego

W. S.. Biegły w sposób jasny i precyzyjny wskazał wszystkie uszkodzenia, które są wynikiem zdarzenia i wyliczył koszty ich naprawy. Sąd w tym zakresie podziela opinię wyrażoną w judykaturze, iż powódka nie jest obowiązana do tego, aby wykonać naprawę w warsztacie wykonującym naprawy najtaniej (wyrok SN z dnia 25.04.2002 roku, sygn. akt I CKN 1466/99, publ. OSNC z 2003 r., z. 5, poz. 64).

Wobec powyższego, jako podstawę wyliczenia wartości szkody, Sąd przyjął wskazaną przez biegłego kwotę 15.880,01 zł. brutto. Ponieważ pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 4.760,68 zł. w toku postępowania likwidacyjnego, Sąd uwzględnił powództwo co do kwoty 11.119,33 zł., jako różnicę pomiędzy wyliczonym kosztem naprawy, a dokonaną wypłatą. Zdaniem Sądu, kwota ta w pełni odpowiada wyrażonej w art. 361 § 2 kc zasadzie pełnej kompensacji; naprawienie szkody ma zapewnić zrównoważenie doznanego uszczerbku, nie prowadząc jednak do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że odszkodowanie należne poszkodowanemu z tytułu ubezpieczenia należy obniżyć o podatek VAT wówczas, gdy powód może dokonać odliczenia od podatku dochodowego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16.X.1998 r., sygn. akt III CZP 42/98, publ. OSNC 1999, nr 4, poz. 69). W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie ma zaś podstaw do przyjęcia, że taka możliwość istnieje, co nie było kwestionowane przez pozwanego. Dlatego też Sąd uznał, że brak było w okolicznościach rozpoznawanej sprawy podstaw do obniżenia odszkodowania o podatek VAT zawarty w cenie towarów i usług.

Podstawę orzeczenia o odsetkach stanowi art. 481 § 1 k.c. Zobowiązania pieniężne wynikające z czynów niedozwolonych są z reguły zobowiązaniami bezterminowymi. Dłużnik obowiązany jest wykonać je niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Dłużnik popada więc w opóźnienie dopiero wtedy, gdy nie czyni zadość temu obowiązkowi (art. 455 kc). Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów precyzuje art. 817 § 1 kc oraz art. 14 ust. 1 powołanej ustawy. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 817 § 1 kc, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jeżeli w powyższym terminie nie można wyjaśnić okoliczności koniecznych dla ustalenia m.in. wysokości świadczenia, winno być ono spełnione w ciągu 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy).

Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi po jego stronie obowiązek wszczęcia postępowania likwidacyjnego i spełnienia świadczenia w ustawowym terminie 30 dni. Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z art. 817 § 2 k.c. oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela (art. 6 kc). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 kc i art. 355 § 2 kc).

Sąd podzielił stanowisko strony powodowej, że świadczenie stało się wymagalne od dnia 30 października 2014 r., czyli od dnia, kiedy to pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania w kwocie 4.760,68 zł. Wobec tego oprócz kwoty z tytułu odszkodowania- 11.119,33 zł., Sąd zasądził zgodnie z żądaniem pozwu skapitalizowane odsetki w kwocie 207,55 zł. za okres od dnia 30 października 2014 r. do dnia wytoczenia powództwa, czyli do dnia 23 grudnia 2014 r. W związku z tym Sąd zasądził odsetki ustawowe od kwoty odszkodowania dochodzonego pierwotnie w pozwie powiększonej o skapitalizowane odsetki w kwocie 207,55 zł., czyli łącznie 10.999 zł., od 23 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty.

Natomiast w zakresie rozszerzonej części powództwa K. G. wniosła o zasądzenie odsetek od kwoty 327,88 zł. od dnia złożenia pisma modyfikującego powództwo. Jednak w zakresie powyższej kwoty Sąd zasądził odsetki od dnia wydania wyroku, gdyż z uwagi na bezpośrednie doręczenie pełnomocnikowi pozwanego odpisu pisma rozszerzającego powództwo, brak było możliwości ustalenia, kiedy wymienione pismo dotarło do strony pozwanej.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Roszczenie powódki zostało uwzględnione w przeważającej części. Dlatego dla potrzeb rozstrzygnięcia o kosztach powódka jest traktowana, jako strona, która wygrała proces w całości. Wobec tego Sąd w całości obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu w łącznej kwocie 3.467 zł. Poniesione przez stronę powodową koszty to opłata od pozwu w wysokości 550 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 500 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki wraz z opłatą od udzielonego pełnomocnictwa w łącznej kwocie 2.417 zł. W zakresie ustalania wynagrodzenia pełnomocnika powodów Sąd orzekł w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz.U Nr 163, poz. 1348 z późn zm.)

W punkcie 3 wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 209,97 zł., tytułem kosztów procesu poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w postaci części wynagrodzenia biegłego W. S..

Na podstawie art. 333 § 1 pkt. 2 kpc Sąd nadał wyrokowi w punkcie 1 w zakresie kwoty 9.903,24 zł. rygor natychmiastowej wykonalności, ponieważ w tej części dochodzonego roszczenia, strona pozwana w odpowiedzi na pozew uznała powództwo.